

Arrest

nr. 274 594 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 december 2021 tot weigering verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te G. (Marokko) op [...]1979. Op 22 maart 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 19 september 2016 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 30 september 2016 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 29 maart 2017 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 7 april 2017 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

1.6. Op 5 oktober 2017 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.7. Op 24 oktober 2017 diende verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

1.8. Op 24 april 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.9. Op 16 mei 2018 diende verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

1.10. Op 14 november 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.11. Op 24 mei 2019 diende verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

1.12. Op 14 november 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.13. Op 4 december 2019 diende verzoeker een zevende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

1.14. Op 2 juni 2020 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.15. Op 26 juni 2020 diende verzoeker een achtste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

1.16. Op 12 november 2020 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie andermaal (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 254 200 van 7 mei 2021 verwierp de Raad dit beroep.

1.17. Op 12 november 2020 legde de gemachtigde een inreisverbod (bijlage 13sexies) op. Bij arrest nr. 254 201 van 7 mei 2021 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.18. Op 6 juli 2021 diende verzoeker voor de negende maal een verzoek tot gezinshereniging in. Dit verzoek wordt op 7 december 2021 geweigerd, op grond van de volgende motieven:

“U vroeg op 06.07.2021 voor de negende maal gezinshereniging aan met uw schoonbroer H. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar genomen op 12.11.2020 en u op 02.12.2020 betekend.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw schoonbroer waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw schoonbroer. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

U diende voorafgaandelijk aan deze aanvraag al 8 keer een aanvraag gezinshereniging in met deze schoonbroer. Deze aanvragen, ingediend op 22.03.2016, 30.09.2016, 07.04.2017, 24.10.2017, 16.05.2018, 24.05.2019, 04.12.2019 en op 26.06.2020 werden geweigerd op 19.09.2016, 29.03.2017, 05.10.2017, 20.04.2018, 14.11.2018, 14.11.2019, 02.06.2020 en 12.11.2020. U diende tegen geen enkele van deze weigeringsbeslissingen een beroep in. U misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van uw in België verblijvende schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat u daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op uw naam.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod van 12.11.2020."

Het betreft de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 47 van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker, teneinde een aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 47/1, 2° Vw. te kunnen indienen, niet enkel dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 Vw., maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

Verzoeker zou tijdelijk van dit recht ontzegd zijn, aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar, genomen op 12 november 2020.

Dit inreisverbod zou nog steeds van kracht zijn, nu dit niet werd ingetrokken of opgeheven en zou bovendien ook bestaan, ook al begin de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop verzoeker effectief het grondgebied van België zou verlaten.

Verweerder is dan ook van oordeel dat een eerder uitgevaardigd inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebreke aan een aanvraag tot opheffing of intrekking ervan, geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend.

Luidens artikel 1, §1, 8° wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Echter het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn arrest C-225/16 Ouhrami van 26 juli 2017 de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn. Meer bepaalde oordeelde het Hof dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft :

“41. Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46 Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit

te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven."

Uit dit arrest blijkt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Dit betekent dat het inreisverbod dat verzoeker betekend kreeg, geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse schoonbroer.

Immers, doordat verzoeker het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds hem op 2 december 2020 het inreisverbod betekend werd, kan dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen en kan verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op grond hiervan niet onontvankelijk verklaren.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd en tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.2.

Voorts werpt verweerder op dat verzoeker geen elementen zou aanbrengen van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn schoonbroer, waardoor verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 18 mei 2018.

In dit arrest benadrukte het Hof dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden.

Echter is de rechtspraak in het arrest K.A. van het Hof van Justitie waarnaar verweerder verwijst, enkel van toepassing op derdelands familieleden van statische Unieburgers en niet op familieleden van niet-statische Unieburgers die gebruik maken/maakten van hun vrij verkeer.

Verweerder kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de kwestieuze rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak K.A., nu in casu verzoeker een familielid is van een niet-statische Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat gezinshereniging tussen Unieburgers die gebruik gemaakt hebben van hun vrij verkeer en hun familieleden, enkel en alleen beperkt kan worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid en bij het gebruik malen van valse documenten of bij fraude.

Het eerder aan verzoeker uitgevaardigde inreisverbod was gebaseerd op artikel 74/11 Vw., welk artikel een omzetting vormt van artikel 11 richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn).

Overeenkomstig artikel 2, punt 3 Terugkeerrichtlijn is de Richtlijn uitdrukkelijk niet van toepassing op 'personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscore'.

Conform artikel 2 punt 5 Schengengrenscore zijn 'personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen' :

- Unieburgers in de zin van artikel 20, lid 1 Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), en*
- de in Richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent*

Aangezien verzoeker de schoonbroer is van de Nederlandse referentiepersoon, dient hij beschouwd te worden als een derdelands familielid van een Unieburger die gebruik maakte van het vrij verkeer en dus niet als een 'gewone' derdelander, zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn.

Familieleden van Unieburgers, zoals omschreven in de Burgerschapsrichtlijn waarvan artikel 47 Vw. de omzetting vormt, hebben een recht op binnenkomst en verblijf in de gastlidstaat onder de in de Burgerschapsrichtlijn bepaalde voorwaarden.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 Vw. werden immers ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de Wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

Uit artikel 43, §1 Vw. volgt dat de binnenkomst en het verblijf van Unieburgers en hun familieleden enkel geweigerd kan worden :

“ 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”.

De bestreden beslissing houdt dan ook een beperking in van het vrij verkeer van de Unieburger (de referentiepersoon) en zijn familielid (verzoeker).

Dat bovendien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft onderzocht of verzoeker onder één van de weigeringsgronden voorzien in artikel 43 Vw. valt (quod non).

Verweerder heeft het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht, nu enerzijds gebruik werd gemaakt van rechtspraak die niet van toepassing is op verzoeker (arrest K.A.) en anderzijds verweerder die onderzocht heeft of de weigeringsgronden van artikel 43 Vw. van toepassing zijn op verzoeker.

Dat het voorheen uitgevaardigde inreisverbod van 3 jaar waarop verweerder zich in de bestreden beslissing beroept, niet steunt op enig element van openbare orde, noch op de weigeringsgronden van artikel 43 Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht schendt.

2.1.4. Uit wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen en bovendien foutief gemotiveerd is.

Dat de aanvraag van verzoeker conform artikel 47/1 Vw. dan ook onterecht werd afgewezen en de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 47 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.1.2. In het eerste middel betoogt verzoeker dat, overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie C-225/16 van 26 juli 2017 in de zaak *Ouhrami*, de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokken vreemdeling het grondgebied werkelijk verlaten heeft. Hij meent dat het inreisverbod bijgevolg geen belemmering kan vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse broer. Verzoeker heeft immers het Schengengrondgebied nog niet verlaten, zodat het inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengt.

In een tweede middelonderdeel betwist verzoeker de beoordeling van de afhankelijkheidsband in toepassing van het arrest K.A. van het Hof van Justitie in de zaak C 82/16 van 18 mei 2013. Hij betoogt dat deze rechtspraak enkel van toepassing is op familieleden van statische Unieburgers en niet op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer. Verzoeker betoogt in essentie dat hij als begunstigde van de Burgerschapsrichtlijn niet kan worden onderworpen aan een inreisverbod dat gesteund is op de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker voert aan dat zijn recht op gezinshereniging met een Unieburger enkel kan worden beperkt om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid of het gebruik van valse documenten of fraude.

2.1.3. De bestreden beslissing weigert de aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet omdat verzoeker onder de toepassing valt van een inreisverbod van drie jaar, dat hem op 2 december 2020 werd betekend. Vervolgens wordt nagegaan of, conform de leer van het arrest K.A. zoals aangehaald in de bestreden beslissing, sprake is van een dermate afhankelijkheidsband tussen de verzoeker en de burger van de Unie op grond waarvan een recht op verblijf zou moeten worden toegekend, *quod non in casu*.

2.1.4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet ten gronde te kunnen genieten, niet enkel moet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden van deze wetsbepaling, maar dat de aanvrager ook moet beschikken over het recht tot binnenkomst in België. De gemachtigde stelt dat dit niet het geval is omdat verzoeker onder de gelding van een inreisverbod voor drie jaar valt. Verzoeker betwist niet dat hem op 2 december 2020 een inreisverbod van drie jaar ter kennis werd gebracht. Dit inreisverbod is definitief in het rechtsverkeer. Dit impliceert dat hem tijdelijk het recht op binnenkomst en verblijf is ontzegd. Verzoeker betoogt dat hij België nooit heeft verlaten en dat het inreisverbod dan ook nog niet in werking is getreden. Een inreisverbod mag geen belemmering vormen voor de behandeling van haar aanvraag, stelt verzoeker. Deze zienswijze werd uitdrukkelijk verworpen door de Raad van State in het arrest nr. 247.370 van 3 april 2020 en de arresten 249.734 en 249.735 van 5 februari 2021. Het gegeven dat de termijn van het inreisverbod nog niet is ingegaan omdat verzoeker tot hiertoe weigert gevolg te geven aan een hem gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan het bestaan van het inreisverbod en de tegenstelbaarheid hiervan, ook al bevindt hij zich nog steeds op het grondgebied. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*, gesteld “*dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten*”. Daarmee heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten.

Zo overweegt het Hof in punt 51 van voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt *“om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”* en in punt 52 dat aan deze doelstelling *“afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”*.

Aldus kon de verwerende partij wel degelijk vaststellen dat het gegeven dat er een inreisverbod van kracht is, er in de weg staat dat verzoeker een verblijfsrecht als gezinslid bekomt.

2.1.5. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij als aanvrager van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 47/1 van de vreemdelingenwet onder de toepassing valt van de Burgerschapsrichtlijn, zodat de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn niet op hem van toepassing zijn. Verzoeker meent bijgevolg dat het gevraagde verblijf hem niet kon worden geweigerd omwille van het feit dat er een inreisverbod (gebaseerd op de Terugkeerrichtlijn) van kracht was.

2.1.6. Artikel 2.3 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt :

“Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex.”

Artikel 3.1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. ‘onderdaan van een derde land’: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex;”

Artikel 2.5 van de Schengengrenscodex bepaalt:

“Definities

In deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;

b) [...];”

Met zijn aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, vraagt de verzoeker in de huidige zaak om een specifiek verblijfsrecht, met name als *“ander familielid”* van een burger van de unie zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Dit artikel vormt de omzetting in het Belgisch recht van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn, dat bepaalt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012, gezegd voor recht:

“21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

(...)

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;*
- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;*
- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;*
- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.”*

In het arrest *Rahman* maakt het Hof van Justitie aldus duidelijk dat de ruimere familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de Richtlijn niet kunnen worden gelijkgesteld met familieleden bedoeld in artikel 2.2. Zij beschikken immers niet uit hoofde van hun hoedanigheid als familielid van een burger die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend over een recht op vrij verkeer, maar dienen een recht op verblijf aan te vragen. De lidstaten zijn daarbij gerechtigd de voorwaarden te bepalen en zijn daarbij niet verplicht om steeds een recht op verblijf toe te kennen.

Verzoeker behoort als aanvrager van het verblijfsrecht onder artikel 47/1 van de vreemdelingenwet of artikel van de 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn niet tot een categorie die uit hoofde van zijn hoedanigheid onder het Unierecht inzake vrij verkeer valt.

De door verzoeker aangevoerde rechtsregels verbieden bijgevolg niet dat de verwerende partij het gevraagde recht op verblijf weigert op grond van de vaststelling dat verzoeker onder de gelding valt van een inreisverbod zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn.

2.1.7. Met betrekking tot de in de bestreden beslissing gevoerde “K.A.-toets”, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij aanvoert dat dit arrest betrekking heeft op een “statische” Unieburger. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen familielid is van een burger van de Unie in de zin van artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, maar een verblijfsrecht vraagt overeenkomstig artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn en aldus niet valt onder de Unierechtelijke regels van vrij verkeer. Hoger werd reeds vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde rechtsregels niet verbieden dat verzoeker onder de gelding valt van een inreisverbod zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn.

Met het voeren van de afhankelijkheidstoets heeft het bestuur enkel willen nagaan of er tussen de Unieburger en de verzoeker is van een zodanige afhankelijkheidsband die, in geval van een weigering om de aanvraag toe te staan, er toe zou leiden dat de betrokken Unieburger, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd (HvJ arrest K.A. e.a., C-82/16, 8 mei 2018, nr. 51 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet van de artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Hij zet het middel uiteen als volgt:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de schoonbroer van de Nederlandse referentiepersoon, wordt al jaren volledig ten laste genomen door zijn schoonbroer en woont sinds zijn aankomst in België samen met zijn schoonbroer, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de schoonbroer is van de referentiepersoon en hij in België samenwoont met zijn schoonbroer, die hem in het land van herkomst onderhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie. Er dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen verwanten, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34).

Waar verzoeker wijst op de band met zijn schoonbroer wijst de Raad erop dat uit de bespreking in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de referentiepersoon in functie van wie hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Verzoeker stelt voorts dat verweerder geen belangenafweging heeft gemaakt. Hij kan niet worden gevolgd in zijn betoog aangezien blijkt dat verweerder een belangenafweging op familiaal vlak heeft gemaakt. In de bestreden beslissing motiveert verweerder met betrekking tot het gezins- en familieleven:

“Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw schoonbroer waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw schoonbroer. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

(...)

U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van uw in België verblijvende schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat u daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op uw naam.”

Tot slot wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat maar verwezen wordt naar een eerdere verwijderingsmaatregel: *“Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod van 12 11.2020.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT